

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VIII./2017

Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 16/2017
populárny názov	Povolený reštrukturalizačný plán
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	19.07.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Okresný súd má hodnotiť reštrukturalizačný plán len z formálneho hľadiska, nie aj z hľadiska jeho ekonomickej uskutočniteľnosti.
skutkový stav a základné fakty	Uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 40 R 2/2014-1109 z 3. októbra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“). okresný súd potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka. Druhým výrokom napadnutého uznesenia okresný súd rozhodol tak, že reštrukturalizácia dlžníka povolená uznesením okresného súdu z 19. mája 2014 sa k 27. máju 2014 končí. Napadnutému uzneseniu okresného súdu predchádzalo jeho uznesenie č. k. 40 R 2/2014-360 z 23. decembra 2014, ktoré bolo následne zrušené nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 367/2015 z 20. apríla 2016. Sťažovateľka prihlásila do reštrukturalizácie svoju zabezpečenú pohľadávku z titulu zmluvy o úvere vo výške 196 127,09 €. Správca poprel prihlásenú pohľadávku v celom rozsahu čo do právneho dôvodu, výšky a vymáhateľnosti, existencie a poradia zabezpečovacieho práva. Popretie pohľadávky správca odôvodnil spornosťou trvania právneho dôvodu a výšky uplatnenej pohľadávky, pričom označil výšku prihlásenej pohľadávky a právny dôvod nároku na úroky z omeškania za objektívne nepreskúmateľné v zákonnej lehote. Popretá pohľadávka sťažovateľa bola následne predmetom incidenčného konania s procesných úspechom sťažovateľky.
z odôvodnenia	Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo svojich nosných úvah vyslovených vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 367/2015 z 20. apríla 2016 v bodoch 9 až 17, ako aj záverov o (ne)správnosti aplikácie (výkladu) príslušných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácie, ktoré napáda opätovne sťažovateľka (brojí najmä proti nesprávne pristupu okresného súdu, ktorý mal namietané nedostatky ad absurdum odstrániť podľa nej len formálne). Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci nevidí relevantný dôvod na opätovné podrobné pomenovanie jadra nastoleného problému (ústavný súd v predchádzajúcom náleze na to poukázal v bodoch 20 až 34, pozn.), pretože sú sťažovateľke a okresnému súdu dobre známe, a preto ich detailnejšie už nebude citovať aj v tomto náleze. Pri posudzovaní tejto sťažnosti sa ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) predovšetkým zameril na to, či okresný súd viazaný vysloveným právnym názorom ústavného súdu ústavne konformným, presvedčivým a hlavne spravodlivým (z pohľadu všetkých

veriteľov) spôsobom sa vysporiadal s danosťou, prípadne absenciou zákonných dôvodov na zamietnutie plánu a interpretáciou právnych noriem z oblasti konkurzu a reštrukturalizácie pri rešpektovaní materiálnej rovnosti všetkých veriteľov v reštrukturalizačnom konaní (I. ÚS 311/2014).

Po oboznámení sa s citovaným písomným odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu možno konštatovať, že okresný súd svoje rozhodnutie nepochybne obsiahlejšie a aj konkrétnejšie odôvodnil, ako to bolo predtým v roku 2014, a preto jeho odôvodnenie ústavný súd považuje z ústavnoprávneho hľadiska za dostačujúce. Ústavný súd sa teda nestotožňuje s vyjadrením sťažovateľky, ktorá tvrdí, že odôvodnenie bolo opäť všeobecné a príliš formalistické.

Je síce pravdou, že u niektorých veriteľov (aj sťažovateľky) popretých pohľadávok bol tento stav závislý od výsledku incidenčných konaní a okresný súd mal poznatky v čase rozhodovania, že sťažovateľka sa v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 37 Cbi/95/2014 domáhala žalobou z 26. augusta 2014 o určenie popretej pohľadávky podľa § 124 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii proti dlžníkovi, že pohľadávka vo výške 196 127,09 € (istina a úroky z omeškania) vyplývajúca zo zmluvy o úvere z 12. apríla 2007, prihlásená do reštrukturalizácie žalovaného vedenej okresným súdom pod sp. zn. 40 R 2/2014, zapísaná v zozname pohľadávok pod č. 118, je v celom rozsahu oprávnená a zistená ako vymáhateľná pohľadávka zabezpečená zabezpečovacím právom, ale správca (povedal to neskôr aj okresný súd a krajský súd, pozn.) dôvodne poprel zabezpečovacie práva k tejto pohľadávke. K tomu je potrebné uviesť, že správca vo svojom vyjadrení z 23. júna 2016 na s. 2 tiež uviedol, že „celková výška pohľadávka (spolu s príslušenstvom) veriteľa predstavuje len cca 5,5 % z celkovej prihlásenej sumy prihlásených pohľadávok všetkých veriteľov (vo výške 3.563.121,79 Eur). Sťažovateľka je v predmetnom reštrukturalizačnom konaní s poukazom na výšku pohľadávky minoritným veriteľom“. To znamená, že sťažovateľka nebola sama majoritným veriteľom.

Prvým výrokom v rozsudku sp. zn. 37 Cbi/95/2014 z 27. februára 2015 okresný súd určil, že žalobca (sťažovateľka, pozn.) je veriteľom inej vymáhanej pohľadávky proti žalovanému vo výške 196 127,09 € z titulu zmluvy o úvere prihlásenej do reštrukturalizačného konania, a druhým výrokom vo zvyšnej časti žalobu zamietol predovšetkým z dôvodu, že správca dôvodne poprel zabezpečovacie právo. Proti rozsudku podali odvolania žalovaný 10. apríla 2015 (proti výroku I) a aj žalobca 28. apríla 2015 (proti výroku II).

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 16 CoKR/30/2015 zo 17. júna 2016 napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 37 Cbi/95/2014 z 27. februára 2015 v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

Vychádzajúc z uvedených rozhodnutí okresného súdu aj krajského súdu je ústavný súd toho názoru, že aplikácia ustanovení § 146 ods. 5 a § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nie je založená na ústavne nekonformnom výklade dotknutých ustanovení. Aj v prebiehajúcom reštrukturalizačnom konaní je nepochybne záujmom účastníkov dosiahnutie spravodlivej ochrany svojich práv a oprávnených záujmov a okresný súd primeraným a zrozumiteľným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľky aj závery ústavného súdu. V tejto chvíli ústavný súd nevidí žiadny dôvod v súlade so zásadou zdržanlivosti a sebaobmedzenia zasiahnuť do procesu reštrukturalizácie dlžníka. Navyše, okresný súd mal hodnotiť reštrukturalizačný plán len z formálneho hľadiska, nie aj z hľadiska jeho ekonomickej uskutočniteľnosti, ako to namieta v časti I bod 5 sťažovateľka vo svojom vyjadrení k stanovisku okresného súdu [k tomu pozri aj Komentár autorov Branislav Pospíšil, Jaroslav Macek, Martin Maliar, Vladimír Kitty, Zákon o konkurze a reštrukturalizácii (druhé doplnené vydanie) Wolters Kluwer – § 154 tohto zákona – z dôvodovej správy na s. 807, pozn.]. Všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dbal na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé, čo nie je v rozpore s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:

Sťažnosti spoločnosti sťažovateľky, ktorou namietala porušenia svojho

	<u>základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 40 R 2/2014-1109 z 3. októbra 2016 nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 311/2014, PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011, I. ÚS 316/2011
súvisiace právne predpisy	zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	interpretácia právnych noriem konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-prihlásenie pohľadávky konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-reštrukturalizácia

spisová značka	I. ÚS 162/2017
populárny názov	Argumentácia proti predĺženiu väzby
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	19.07.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
analytická právna veta	Osobe vo väzbe musí byť daná možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany (prokurátora) o odôvodnenosti trvania väzby a vyvracať ich. Pre tento účel jej nemôže byť odopreté právo oboznámiť sa s dôkazmi a skutočnosťami, o ktoré by sa malo opierať rozhodnutie súdu o väzbe.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Kriminálneho úradu finančnej správy Bratislava, pobočky Kriminálneho úradu finančnej správy Stred Žilina (ďalej len „vyšetrovateľ“) pod ČVS: KÚFS-3/7054-V-2016 z 23. marca 2016 vznesené obvinenie pre zločin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 279 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Ďalším uznesením vyšetrovateľa pod ČVS: KÚFS-3/7054-V-2016 z 27. júla 2016 bolo podľa § 206 ods. 5 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) rozšírené obvinenie aj sťažovateľovi pre zločin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru formou spolupáchateľstva spáchaného v štádiu prípravy podľa § 13, § 20 k § 279 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona. Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0 Tp 65/2016 z 24. marca 2016 bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej aj „prokurátor“ a „okresná prokuratúra“) svojím písomným podaním zo 14. septembra 2016 navrhol predĺženie lehoty väzby sťažovateľa o dva mesiace, a to do 22. decembra 2016, ktorému sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica uznesením sp. zn. 0 Tp 65/2016 z 5. októbra 2016 nevyhovel. Krajský súd na sťažnosť prokurátora svojím uznesením sp. zn. 3 Tpo 59/2016 zo 17. októbra 2016 predĺžil väzbu sťažovateľa do 22. decembra 2016. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.
z odôvodnenia	Ústavný súd vyslovil, že osoba vo väzbe musí mať v každom prípade možnosť predložiť súdu argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcim sa jej dôvodnosti a zákonnosti. Musí jej byť daná možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany (prokurátora) o odôvodnenosti trvania väzby a vyvracať ich. Pre tento účel jej nemôže byť odopreté právo oboznámiť sa s dôkazmi a skutočnosťami, o ktoré by sa malo opierať rozhodnutie súdu o väzbe (kontradiktórnosť konania). Procesný postup súdu musí zabezpečiť, aby bola obvinenému/obžalovanému v týchto smeroch poskytnutá rozumná príležitosť obhajovať svoje záujmy za podmienok, ktoré ho nepostavia do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhou stranou

	<p>(princíp „rovnosti zbraní“). Zabezpečenie kontradiktórnej povahy konania a rešpektovanie princípu „rovnosti zbraní“ predstavujú základné procesné garancie uplatniteľné vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody väzbou.</p> <p>Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica svojím uznesením sp. zn. 0 Tp 65/2016 z 5. októbra 2016 nevyhovel návrhu prokurátora okresnej prokuratúry na predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa do 22. decembra 2016, proti ktorému tomuto rozhodnutiu podal prokurátor okresnej prokuratúry 6. októbra 2016 sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2016 (potom, ako mu bol spisový materiál týkajúci sa predmetnej veci predložený 10. októbra 2016 na rozhodnutie, pozn.). Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd vychádzajúc z konkrétnych okolností predmetnej veci mal dostatočný čas a priestor na to, aby postupoval v konaní rešpektujúc predovšetkým judikatúru EŠLP, a buď postupom podľa § 302 ods. 2 Trestného poriadku, ktorým by umožnil prítomnosť sťažovateľa a jeho obhajcu na neverejnom zasadnutí a poskytol by mu tak príležitosť vyjadriť sa k podstate sťažnosti prokurátora okresnej prokuratúry, ktorá aj iniciovala konanie krajského súdu, alebo by predmetnú sťažnosť doručil sťažovateľovi a jeho obhajcovi a poskytol by mu tak možnosť sa písomne vyjadriť k jej obsahu. Krajský súd však v naznačenom smere nevyvinul ani minimálnu snahu a namiesto toho postupoval čisto formalisticky, pravdepodobne s už vopred daným záverom. V posudzovanom prípade tak rozhodol krajský súd ako súd sťažnostný o predĺžení lehoty trvania sťažovateľovej väzby na neverejnom zasadnutí bez účasti strán a sťažovateľovi neposkytol možnosť reagovať na tvrdenia okresnej prokuratúry obsiahnuté v jej sťažnosti zo 6. októbra 2016, ktorá iniciovala predmetné druhostupňové konanie. Aj podľa príslušnej zákonnej úpravy (§ 72 ods. 2 ôsmej vety Trestného poriadku) sa návrhy a žiadosti prokurátora majú bez meškania doručiť obvinenému, čo v súlade s judikatúrou ústavného súdu možno považovať za súčasť záruk vyplývajúcich z čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavný súd teda považuje právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov za súčasť práva na spravodlivý proces a nie je podstatné, či podľa názoru prokuratúry alebo všeobecného súdu ide o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhý účastník konania, v danom prípade strana v trestnom konaní. Ten rozhodne o tom, aké stanovisko zaujme. Uvedené nadobúda na význame aj z pohľadu tej skutočnosti, že rovnosť medzi obvineným (proti tomu, proti ktorému sa vedie trestné konanie, pozn.) a prokurátorom v trestnom konaní je relatívna vzhľadom na rozdiel v ich procesnom a najmä faktickom postavení, ktorý vyplýva z ich rozdielnych funkcií a možností (napr. za prokurátorom stojí štátny aparát a donucovacia štátna moc). Ich rovnosť je potom priliehavejšie vyjadriteľná v zásade rovnosti zbraní vyjadrenej predovšetkým v práve, aby každá strana súdneho konania mala možnosť hájiť si svoju vec pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Tpo 59/2016 zo 17. októbra 2016 porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Tpo 59/2016 zo 17. októbra 2016 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: III. ÚS 198/05, I. ÚS 67/03, I. ÚS 100/04, I. ÚS 2/05, III. ÚS 34/07, I. ÚS 230/03, IV. ÚS 186/09, III. ÚS 186/02</p> <p>EŠLP: De Haes a Gijssels v. Belgicko z 24. 2. 1997, bod 53</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>väzba-väzba v prípravnom konaní konanie-princíp rovnosti zbraní v konaní konanie-kontradiktórnosť</p>

Uznesenie:

spisová značka	I. ÚS 350/2017
populárny názov	Právo na odstúpenie od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	19.07.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 11 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pri posudzovaní trvania práva na odstúpenie od zmluvy pre omeškanie dlžníka so zaplatením kúpnej ceny je potrebné vychádzať zo zmyslu a účelu inštitútu odstúpenia od zmluvy, ktorým je zabezpečiť zaplatenie kúpnej ceny, a nemožno ho považovať za sankciu za jej zaplatenie po dojednanej lehote. Právo predávajúceho na odstúpenie od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny v dohodnutej lehote preto zaniká v momente, keď kupujúci uhradí predávajúcemu celú dohodnutú kúpnu cenu, a to aj v prípade, ak ju uhradí po uplynutí dohodnutej lehoty splatnosti, avšak v čase, keď ešte predávajúci od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny neodstúpil.
skutkový stav a základné fakty	Žalobou doručenou súdu dňa 26.08.2008 sa sťažovateľ domáhal, aby súd určil, že sťažovateľ je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti. Okresný súd Prešov vo veci rozhodol (v poradí prvým) rozsudkom č. k. 13 C 211/2008 - 62 z 25.02.2009 tak, že žalobu zamietol. Krajský súd v Prešove príslušný na rozhodnutie o odvolaní zistil, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné a rozsudkom z 09.09.2009 sp. zn. 3 Co 85/2009 rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 13 C 211/2008 - 62 z 25.02.2009 potvrdil. Voči rozsudku Krajského súdu v Prešove z 09.09.2009 sp. zn. 3 Co 85/2009 podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. IV. ÚS 403/2010 zo dňa 3. marca 2011 okrem iného rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3 Co 85/2009, z 9. septembra 2009, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd Prešov vec opätovne prejednal a rozsudkom z 26.10.2011, č. k. 13 C 199/2011 - 57, žalobu sťažovateľa opätovne zamietol. Voči rozsudku Okresného súdu Prešov z 26.10.2011 č. k. 13 C 199/2011 - 57 podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 3 Co 10/2012 z 24.10.2012 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 13 C 199/2011 z 26.10.2011... Voči rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 10/2012 z 24.10.2012 podal sťažovateľ dovolanie... Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2 Cdo 119/2013 z 28.11.2013 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove z 24. októbra 2012 sp. zn. 3 Co 10/2012 a rozsudok Okresného súdu Prešov z 26. októbra 2011 č. k. 13 C 199/2011-57 a vec vrátil Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie... Súd prvej inštancie na ústnom pojednávaní konanom dňa 27.03.2015 vec opätovne prejednal a (v poradí tretím) rozsudkom č. k. 13 C 199/2011-421 z 27.03.2015 rozhodol tak, že žalobu sťažovateľa opätovne zamietol. Proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 13 C 199/2011-421 z 27.03.2015, podal sťažovateľ dňa 22.06.2015 odvolanie. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 3 Co 250/2015 zo 06.04.2016 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 13 C 199/2011-421 z 27.03.2015 a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Najvyšší súd SR rozhodol o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu

	v Prešove sp. zn. 3 Co 250/2015 zo 06.04.2016, sťažnosťou napadnutým uznesením sp. zn. 2 Cdo 154/2016 z 30.03.2017 tak, že dovolanie odmietol.
z odôvodnenia	<p>Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd.</p> <p>Najvyšší súd otázku prípustnosti dovolania posúdil a dospel ku záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné. Procesnú neprípustnosť dovolania v napadnutom uznesení odôvodnil, pričom ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažnosť sťažovateľa je pomerne rozsiahla, vo vzťahu ku tvrdenému namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu nie je ničím odôvodnená a ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že najvyšší súd otázku prípustnosti dovolania posúdil nesprávne.</p> <p>Ústavný súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom krajského súdu o možnosti odstúpenia od zmluvy. Pri posudzovaní trvania práva na odstúpenie od zmluvy pre omeškanie dlžníka so zaplatením kúpnej ceny je potrebné vychádzať zo zmyslu a účelu inštitútu odstúpenia od zmluvy, ktorým je zabezpečiť zaplatenie kúpnej ceny, a nemožno ho považovať za sankciu za jej zaplatenie po dojednanej lehote. Právo predávajúceho na odstúpenie od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny v dohodnutej lehote preto zaniká v momente, keď kupujúci uhradí predávajúcemu celú dohodnutú kúpnu cenu, a to aj v prípade, ak ju uhradí po uplynutí dohodnutej lehoty splatnosti, avšak v čase, keď ešte predávajúci od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny neodstúpil. Právny názor, ktorý sa snaží prezentovať sťažovateľ, podľa ktorého právo na odstúpenie od kúpnej zmluvy pre oneskorené zaplatenie kúpnej ceny trvá aj po úplnom zaplatení kúpnej ceny, považuje ústavný súd za rýdzo formalistický, popierajúci zmysel a účel inštitútu odstúpenia od zmluvy.</p> <p>Pokiaľ sťažovateľ argumentuje rozsiahlou judikatúrou najvyššieho súdu a Najvyššieho súdu Českej republiky, ústavný súd konštatuje, že žiadne z citovaných rozhodnutí neriešilo vec identickú s vecou sťažovateľa, a preto ju považuje za irelevantnú.</p> <p>Ústavný súd sa nemôže stotožniť ani s prezentovaným názorom sťažovateľa, podľa ktorého je možné aplikovať na jeho vec judikatúru týkajúcu sa zmluvnej pokuty. Odstúpenie od zmluvy a zmluvná pokuta sú inštitúty, ktoré nemožno stotožňovať, a to vzhľadom na účel, ktorý plnia, a dôsledky, ktoré v prípade ich uplatnenia nastanú.</p> <p>Vo vzťahu k rozsiahlej argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa doručenia odstúpenia od zmluvy žalovanému ústavný súd uvádza, že táto jeho argumentácia je irelevantná. Je síce pravda, že okresný súd spochybňoval obsah doručenej zásielky a neprípustne sa snažil preniesť dôkazné bremeno o jej obsahu na sťažovateľa, avšak ústavný súd považuje za rozhodujúce, že pri rozhodovaní o veci sťažovateľa vychádzali okresný súd aj krajský súd z toho, že odstúpenie od zmluvy bolo žalovanému doručené, avšak až jeden deň potom, ako žalovaný zaplatil celú kúpnu cenu, čo sťažovateľ ani nespochybnil a túto skutočnosť uviedol aj v sťažnosti.</p> <p>Citovaný rozsudok krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov</p>

	<p>konania vrátane ich dôvodov a námietok.</p> <p>Z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože namietaný rozsudok krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03
súvisiace právne predpisy	zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov
klúčové slová	zmluva-kúpna zmluva zmluva-odstúpenie vlastníctvo

spisová značka	I. ÚS 373/2017
populárny názov	Účel obnovy konania
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	19.07.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Protokol č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 4 ods. 2</p> <p>Protokol č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 2 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 3</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2</p>
analytická právna veta	<p>Účelom konania o povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, je odstránenie prípadných justičných omylov. V danom prípade možnosť prelomenia princípu právnej istoty vyplýva z nadradenosti verejného záujmu na správnom, a teda spravodlivom trestnoprávnom rozhodnutí nad verejným záujmom na právnej istote.</p> <p>V prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 114/2013-139 zo 16. januára 2014 v konaní proti ušlému právoplatne odsúdený pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za spáchanie ktorého mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní siedmich rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Sťažovateľ po svojom zadržení a dodaní do výkonu trestu odňatia slobody sa svojím návrhom zo 6. júna 2014 doručeným okresnému súdu 11. júna 2014 podaným podľa § 362 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) domáhal opätovného prejednávania svojej právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 114/2013. Okresný súd návrh sťažovateľa svojím uznesením č. k. 2 T 114/2013-210 z 29. septembra 2015 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6 Tos 188/2015-224 z 26. novembra 2015 zamietol, a to z dôvodu nezistenia/nesplnenia zákonom predpokladaných podmienok pre takéto konanie. V ďalšom Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozsudkom č. k. 2 T 69/2014-84 z 22. mája 2014 schválil dohodu o vine a treste uzavretú medzi sťažovateľom a prokurátorom Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, v dôsledku</p>

	<p>schválenia ktorej Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozhodol o uložení súhrnného trestu odňatia slobody sťažovateľovi vo výmere siedmich rokov a jedného mesiaca a zrušení rozsudku okresného súdu č. k. 2 T 114/2013-139 zo 16. januára 2014 vydaného v konaní proti ušlému a právoplatného 16. januára 2014, ako aj všetkých na nich obsahovo nadväzujúcich rozhodnutí. Následne sa sťažovateľ svojím návrhom z 28. novembra 2016 domáhal obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 114/2013, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 1 Nt 13/2016-29 z 5. septembra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 5 Tos 210/2016-41 z 12. januára 2017 jeho zamietnutím z dôvodu nezistenia podmienok na povolenie obnovy konania. V ostatnom sťažovateľ podal na ústavnom súde sťažnosť.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 3. 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina, 2003. s. 370 – s. 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)]. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v jeho napadnutom rozhodnutí kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta, a napadnutým rozhodnutím krajského súdu.</p> <p>Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom prednesená argumentácia tak v jeho podanej ústavnej sťažnosti, ako aj v návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku, je len replikou jeho námietok predostretých už v predošlom období a z pohľadu skúmania podmienok obnovy konania nepredstavuje skutočnosti nové, ktoré by dosiaľ neboli už vo veci konajúcim súdom známe. Z tohto uhľa pohľadu teda sťažovateľ nepredložil vo veci konajúcim súdom „nové skutočnosti, ktoré by neboli doteraz známe“, ale o revíziu svojho právoplatného odsúdenia sa pokúša aj prostredníctvom inštitútu obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku, tak ako sa o tento cieľ pokúšal aj využitím inštitútu podľa § 358 a nasl. Trestného poriadku. Navyše, vychádzajúc z jeho argumentácie, podľa ktorej „... nešlo o zločin lúpeže, ale o vydieranie...Pri lúpeži je len malý krôčik k tomu, aby sa jednalo o krádež a vydieranie a vyšetrovateľ to tak v podstate mal vyhodnotiť.“, sa ústavnému súdu žiada poznamenať, že touto argumentáciou sa v podstate sťažovateľ aj priznáva ku spáchaniu trestného činu, teda priznáva sa ku spáchaniu skutku kladeného mu za vinu, ktorý bol posúdený ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s trestnoprávnou sankciou trestu odňatia slobody v trvaní troch až ôsmich rokov a ktorý bol sťažovateľovi uložený v hornej hranici trestnej sadzby, pričom sťažovateľom „doporučovaná“ trestnoprávna kvalifikácia skutku</p>

	<p>ako zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona má obdobnú trestnoprávnú sankciu, a to vo výmere trestu odňatia slobody na dva až šesť rokov. V nadväznosti na sťažovateľom označené práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru a základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a vychádzajúc zo základnej zásady už rímskeho práva „právo patrí bdelym“ mal sťažovateľ jednoznačnú vedomosť o svojom trestnom stíhaní a mal tomu podriaďiť aj svoj prístup k predmetnej trestnej veci, v dôsledku čoho mohol „aktívne brániť svoje práva“ už v pôvodnom konaní, v dôsledku ktorého postupu by okresný súd nekonal postupom podľa § 358 a nasl. Trestného poriadku a Okresný súd Nové Mesto nad Váhom by naň nevydal európsky zatýkací rozkaz. Naostatok sťažovateľ mal možnosť v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania na verejnom zasadnutí senátu okresného súdu 5. septembra 2016 osobne sa vyjadriť ku všetkým okolnostiam svojej trestnej veci vrátane uvedenia všetkých relevantných skutočností majúciach potenciálny dopad/ingerenciu na výsledok tohto konania.</p> <p>Taktiež je pre ústavný súd nepochopením, prečo súhlasil s konaním o dohode o vine a treste v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom vedenej pod sp. zn. 2 T 69/2014, keďže si musel byť vedomý, že dôsledkom tohto postupu bude zrušenie rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 114/2013 zo 16. januára 2014 a jeho nahradenie rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2 T 69/2014 z 22. mája 2014, pričom do uloženia trestu sa započíta aj trest uložený v predošlom období, ktorý nemôže byť miernejší ako trest už uložený skorším rozsudkom (§ 42 ods. 2 Trestného zákona). V naznačenom smere ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom, z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie. Úvahy sťažovateľa v tom smere, že s konaním o dohode o vine a treste súhlasil, pretože „nemohol riskovať ešte vyššie navýšenie trestu“, sú len jeho účelovou kalkuláciou s výškou trestu.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	<p>ÚS SR: IV. ÚS 403/09, I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011</p> <p>ESĽP: Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 3. 2003</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	obnova konania-obnova konania v trestnom konaní

Nález - prietahy:

spisová značka	I. ÚS 173/2017
populárny názov	Extrémne prietahy v konaní a zložitost' sporu
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	19.07.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ani zložitost' sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za prietahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce alebo inými nedostatkami v činnosti súdu vrátane jeho nečinnosti.
skutkový stav a základné fakty	Namiatané konanie začalo 14. októbra 1994 na základe žaloby, ktorou sa žalobcovia domáhali odstránenia podľa ich tvrdení neoprávnenej stavby sťažovateľky v 1. rade. Konanie vedené pred Okresným súdom Košice ku dňu

	podania sťažnosti na ústavný súd nebolo skončené ani po vyše 22 rokoch od jeho začatia.
z odôvodnenia	<p>Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.</p> <p>Posúdením namietaného konania podľa prvého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že preskúmané konanie, ktorého predmetom je nárok na odstránenie neoprávnenej stavby, resp. zriadenie vecného bremena za odplatu, vykazuje právnou aj faktickú zložitosť, na ktorú poukázal vo svojom vyjadrení k sťažnosti aj predseda okresného súdu. O právnej zložitosti veci svedčí skutočnosť, že rozhodnutie zamietajúce žalobu žalobcov bolo potvrdené na všetkých stupňoch v rámci sústavy všeobecných súdov, pričom až nálezom ústavného súdu došlo k zrušeniu rozhodnutia o dovolaní a následne k zrušeniu rozhodnutí súdov nižšej inštancie a vráteniu veci okresnému súdu na nové konanie. V predmetnom spore o ochranu vlastníckeho práva je základnou právnou otázkou, či je možné poskytnúť ochranu určovacej žalobe aj v prípade, ak sa žalobca nedomáhal svojho nároku podľa reštitučných predpisov. V zmysle záverov nálezu ústavného súdu, resp. rozhodnutia dovolacieho súdu je potrebné posudzovať existenciu tvrdeného vlastníckeho práva účastníkov konania (žalobcov i žalovaných), jeho vznik, oprávnenosť držby a následné zmeny v osobách vlastníkov a vplyv týchto okolností na záver o nadobudnutí vlastníckeho práva, pričom dôvodnosť týchto nárokov je možné posúdiť až po vykonaní znaleckého dokazovania. Ústavný súd zároveň poukazuje na faktickú zložitosť veci, ktorá súvisela s potrebou nariadenia znaleckého dokazovania a kontrolného znaleckého dokazovania, ako aj s potrebou upresňovania okruhu žalobcov a žalovaných. Vec vykazuje faktickú zložitosť aj vzhľadom na súvislosť namietaného konania s viacerými konaniami vedenými okresným súdom.</p> <p>V tejto súvislosti však ústavný súd konštatuje, že ani zložitosť sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za prietahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce alebo inými nedostatkami v činnosti súdu vrátane jeho nečinnosti (mutatis mutandis I. ÚS 47/96).</p> <p>Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľiek v namietanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným prietahom.</p> <p>Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že vzhľadom na doterajšiu dĺžku namietaného konania nepovažoval za potrebné podrobne skúmať postup okresného súdu, pretože aj skutkovo či právne náročnejšia občianskoprávna vec nesmie trvať takú dlhú dobu. Aj keď okresný súd o žalobe meritórne rozhodol rozsudkom zo 7. augusta 2008, na základe opravných prostriedkov uplatnených žalobcami sa vec v období od 22. decembra 2008 do 13. januára 2015 nachádzala na odvolacom, dovolacom a ústavnom súde. Ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 16/2012 z 28. marca 2012 zrušil rozhodnutie dovolacieho súdu o zamietnutí dovolania žalobcov, pričom následne došlo aj k zrušeniu potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj k zrušeniu rozsudku okresného súdu a vráteniu veci na ďalšie konanie. Okresný súd následne konal vo veci na štyroch nariadených pojednávaniach, a to 16. novembra 2015, 6. mája 2016, 24. júna 2016 a 21. novembra 2016. Ostatné pojednávanie bolo odročené z cieľom nariadenia znaleckého dokazovania, ktoré okresný súd nariadil uznesením z 2. marca 2017. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd ani po vrátení veci nepostupoval v namietanom konaní plynulo a bez zbytočných prietahov. Z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, aby predmetné konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 22 rokoch od jeho začatia (aj keď obdobie, počas ktorého sa vec nachádzala na odvolacom, dovolacom a ústavnom súde, nemožno podľa názoru ústavného súdu pričítať na ťarchu okresného súdu, keďže k zrušeniu meritórneho rozsudku okresného súdu došlo na základe odlišného právneho posúdenia veci).</p>

	Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 830/1994 porušené boli.</u> <u>Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 830/1994 prikázal konať bez zbytočných prietahov.</u> <u>Sťažovateľom priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 500 eur a v sume 3 500 eur a náhradu trov konania.</u>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 47/96
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	prietahy v konaní-právna a faktická zložitost' veci občianske súdne konanie-občiansko-právne konanie prietahy v konaní-opakované

spisová značka	I. ÚS 175/2017
populárny názov	Extrémne prietahy
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	19.07.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	K celkovému predĺženiu konania a k následným prietahom v konaní prispieva aj neefektívny a malo iniciatívny záujem súdu prerokovať a rozhodnúť vec v čo najkratšej dobe, a to aj napriek aktívnej spolupráci účastníkov konania.
skutkový stav a základné fakty	Žalobou podanou okresnému súdu 25. júna 2003 sa sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne domáha od žalovanej zaplataenia jej poistného plnenia v sume 1 687 355 Sk s prísl. z dôvodu poistnej udalosti (povodne), v dôsledku ktorej jej vznikla škoda na hnutel'nom i nehnuteľnom majetku. Podľa sťažovateľky okresný súd v tejto jej veci koná s neodôvodnenými prietahmi, čím sa predlžuje stav jej právnej neistoty a odďaľuje sa právoplatné skončenie sporu. Predmetná vec nebola dosiaľ právoplatne skončená.
z odôvodnenia	Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade. V súvislosti s prvým kritériom „zložitost' veci“ ústavný súd posudzované konanie, ktorého predmetom je zaplataenie konkrétne určenej peňažnej sumy z titulu vyplatenia poistného plnenia z poistnej udalosti, v zásade nepovažuje za právne ani skutkovo zložitú, aj keď v danom prípade možno uznať určitý stupeň skutkovej náročnosti konania v dôsledku nutnosti nariaďovania znaleckého dokazovania znalcami z viacerých vedných odborov, keďže sťažovateľkou uplatňovaný nárok v sebe kumuluje nároky na poistné plnenie za poškodenie hnutel'ného, ako aj nehnuteľného majetku. Ani táto skutočnosť však v konečnom dôsledku nemôže ospravedlniť viac ako 14 rokov trvajúce konanie bez jediného meritórneho rozhodnutia vo veci. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky posudzovaného konania, z prehľadu procesných úkonov ústavný súd zistil, že sťažovateľka iba raz svojím postupom prispela k celkovému predĺženiu konania, a to vtedy keď včas neoznámila, že stavba poškodená poistnou udalost'ou už nie je v jej vlastníctve,

	<p>preto ustanovený znalec 4. decembra 2007 oznámil, že nemôže vypracovať znalecký posudok kvôli zabráneniu mu vstupu do tejto stavby jej novým majiteľom, a súčasne vrátil súdny spis, ktorý si po odstránení týchto nezrovnalostí opätovne prevzal až o takmer 10 mesiacov, a to 24. septembra 2008, o ktorú dobu sa konanie predĺžilo aj vďaka postupu sťažovateľky. Inak podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka sa v zastúpení svojím právnym zástupcom pravidelne zúčastňovala na nariadených pojednaniach a v primeraných lehotách reagovala na výzvy okresného súdu.</p> <p>Napokon sa ústavný súd zaoberal aj postupom okresného súdu, pričom v tejto súvislosti sa žiada podotknúť, že v jeho postupe sa síce nevyskytlo veľa období absolútnej procesnej pasivity, resp. stagnácie, ale k celkovému predĺženiu konania prispel aj jeho neefektívny a málo iniciatívny záujem prerokovať a rozhodnúť vec v čo najkratšej dobe, a to aj napriek aktívnej spolupráci účastníkov konania. Podľa zistenia ústavného súdu okresný súd bol nečinný v trvaní viac ako 11 mesiacov, a to od 17. októbra 2003, keď sťažovateľka zaplatila súdny poplatok za žalobu, do 28. septembra 2004, keď okresný súd vyzval žalovanú, aby sa vyjadrila k žalobe. Obdobne okresný súd vykazoval pasivitu aj v období od 13. decembra 2016, keď okresný súd rozhodol o znalečnom, do 5. júna 2017, keď okresný súd po vyžiadaní si spisu ústavným súdom nariadil vo veci ďalšie pojednávanie, t.j. viac ako 5 mesiacov.</p> <p>Podľa zistenia ústavného súdu sa postup okresného súdu vyznačuje aj neefektívnosťou, keď napríklad okresný súd nemal vždy ujasnený predmet konania, keďže o návrhu sťažovateľky na zmenu žalobného petitu zo 6. februára 2006 vôbec nerozhodol a do dnešnej doby nerozhodol ani o pripustení alebo nepripustení zmeny žalobného petitu navrhovaného sťažovateľkou 25. mája 2015.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 93/03 porušené boli.</u></p> <p><u>Okresnému súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 93/03 prikázal konať vo veci bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 500 eur a náhradu trov konania.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	poistenie, poisťné občianske súdne konanie prietahy v konaní-nečinnosť

spisová značka	I. ÚS 269/2017
populárny názov	Opakované prietahy
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	19.07.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Faktická zložitosť veci nemôže ospravedlniť skutočnosť, že vec ani po uplynutí jedenástich rokov od podania žaloby nie je právoplatne skončená, najmä ak predmet sporu súvisí s riešením bytovej otázky sťažovateľov a ústavný súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia podali na okresnom súde 9. júna 2006 návrh na začatie konania o neplatnosť dražby (spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia), ktoré

	<p>sa vedie na okresnom súde pod sp. zn. 24 C 61/2006. Ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo vo veci sťažovateľov stále právoplatne rozhodnuté, a to napriek tomu, že ústavný súd vo svojom predchádzajúcom náleze č. k. II. ÚS 396/2014-26 zo 6. novembra 2014, ktorým rozhodol o predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľov na zbytočné prietahy v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietahov.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.</p> <p>Predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o neplatnosti dražby bytu. Po právnej stránke ide o štandardnú vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Zo skutočností uvedených sťažovateľmi a okresným súdom ani z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd nezistil v posudzovanom období napadnutého konania žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej zložitosti veci. Zo skutkového hľadiska ústavný súd zastáva názor, že ide o vec, ktorú možno považovať za fakticky zložitejšiu (z dôvodu viacerých žalovaných, ktorým opakovane nebolo možné doručiť súdne písomnosti vrátane predvolaní na pojednávanie). Ústavný súd ale zároveň konštatuje, že faktická zložitost' veci nemôže ospravedlniť skutočnosť, že vec ani po uplynutí jedenástich rokov od podania žaloby nie je právoplatne skončená, najmä ak predmet sporu súvisí s riešením bytovej otázky sťažovateľov a ústavný súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov.</p> <p>Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov ako účastníkov konania, ústavný súd posudzujúc preskúmanú časť napadnutého konania konštatuje, že nezistil, že by sťažovatelia prispeli k predĺžovaniu konania.</p> <p>Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní v určenom období, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).</p> <p>Zo súdneho spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 24 C 61/2006 vyplýva, že okresný súd rozhodoval o návrhoch sťažovateľov na zmenu žalobného petitu s dlhým časovým odstupom, keď o návrhu doručenom 8. októbra 2014 rozhodol až uznesením z 20. apríla 2015 a o ďalšom ich návrhu doručenom 16. decembra 2015 rozhodol uznesením z 9. februára 2017.</p> <p>Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto prietahy (praceneschopnosť zákonnej sudkyne), ústavný súd s odkazom na svoju ustálenú judikatúru (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03) neakceptoval. Personálne problémy spôsobené praceneschopnosťou zákonnej sudkyne nemôžu byť na ťarchu sporových strán a nemajú povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť príslušného súdu.</p> <p>Zohľadňujúc charakter i doterajšiu neprimeranú dĺžku napadnutého konania, v ktorom okresný súd ani po viac ako jedenástich rokoch od jeho začatia právoplatne nerozhodol, ústavný súd dospel k záveru, že v ňom došlo k zbytočným prietahom spôsobeným tak neodôvodnenou nečinnosťou, ako aj neefektívnou činnosťou okresného súdu v období od nadobudnutia právoplatnosti nálezu sp. zn. II. ÚS 396/2014 zo 6. novembra 2014.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských</u></p>

	<u>práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 61/2006 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 396/2014-26 zo 6. novembra 2014 porušené boli.</u> <u>Sťažovateľom priznal finančné zadosťučinenie každému v sume po 1 000 eur a náhradu trov konania.</u>
použitě odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	prieťahy v konaní-opakované prieťahy v konaní-neeektívny postup konanie-sporové

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.